

**ПИТАННЯ ДЛЯ ІСПИТУ З НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ
«ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО
ДОКАЗУВАННЯ»**

1. Поняття теорії доказів у кримінальному провадженні та її предмет. Теорія доказів в системі науки кримінального процесу.
2. Поняття доказового права. Доказове право в системі кримінального процесуального права.
3. Існуючі теорії доказів: теорія формальних доказів, теорія вільної оцінки доказів за внутрішнім переконанням, англосаксонська теорія доказів.
4. Особливості пізнання під час кримінального провадження.
5. Співвідношення пізнання та доказування. Пізнавальний та обґрунтовувальний аспекти кримінального процесуального доказування.
6. Конституційні основи теорії доказування.
7. Генезис поняття доказів в науці кримінального процесу. Основні підходи до розуміння поняття доказів.
8. Класифікація доказів. Загальна характеристика класифікаційних груп доказів.
9. Поняття властивостей доказів. Належність, допустимість, достовірність та достатність доказів.
10. Поняття та сутність належності доказів.
11. Поняття та сутність допустимості доказів.
12. Місце та значення інституту допустимості доказів у сучасному кримінальному процесуальному праві та правозастосовній діяльності.
13. Проблеми законодавчого регулювання допустимості доказів.
14. Система критеріїв допустимості доказів.
15. Питання допустимості доказів у практиці Європейського суду з прав людини.
16. Питання допустимості доказів у практиці Верховного Суду України та Верховного Суду.
17. Питання допустимості доказів у практиці Конституційного Суду України.
18. Концепції (доктрини) недопустимості доказів у різних правових системах.
19. Недопустимість доказів та відомостей, які стосуються особи підозрюваного та обвинуваченого.
20. Поняття та сутність достатності доказів. Проблема визначення достатності доказів під час прийняття кримінальних процесуальних рішень.
21. Поняття та сутність достовірності доказів.
22. Мета кримінального процесуального доказування. Співвідношення завдань кримінального провадження та мети кримінального процесуального доказування.
23. Поняття предмета доказування в кримінальному провадженні. Головний факт. Доказові і допоміжні факти. Градація предмету доказування (загальний, родовий, спеціальний та безпосередній).

24. Множинність предмету доказування в кримінальному провадженні. Види предмету доказування в науці кримінального процесу.

25. Характеристика обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні (загальний предмет доказування).

26. Специфіка предмету доказування в окремих кримінальних провадженнях.

27. Обставини, що не підлягають доказуванню в кримінальному провадженні (загальновідомі та преюдиціальні факти, факти, що презюмуються, та визнані факти).

28. Поняття меж доказування. Межі доказування та вчення про достатність доказів. Співвідношення предмета і меж доказування.

29. Процес доказування та його структура. Обумовленість процесу доказування стадійністю кримінального провадження.

30. Загальна характеристика елементів процесу кримінального процесуального доказування: збирання (закріплення), перевірка, оцінка.

31. Стандарти кримінального процесуального доказування.

32. Проблеми «нетрадиційних» засобів доказування у кримінальному провадженні.

33. Суб'єкти кримінального процесуального доказування.

34. Співвідношення категорій «обов'язок доказування» та «тягар доказування»: сутність, суб'єкти та правові наслідки невиконання.

35. Роль суду у процесі доказування. Сутність активної та ініціативної діяльності суду в кримінальному провадженні.

36. Судовий розсуд (дискреція) як форма реалізації ініціативних повноважень суду в кримінальному провадженні.

37. Доктрина «сприяння захисту» (*favor defensionis*) та процес доказування. Сутність поняття «асиметрія доказування».

38. Способи збирання доказів стороною обвинувачення. Їх загальна характеристика.

39. Способи збирання доказів стороною захисту. Їх загальна характеристика.

40. Способи збирання доказів потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження. Їх загальна характеристика.

41. Одержання доказів на території іноземної держави в результаті здійснення міжнародного співробітництва під час кримінального провадження.

42. Порядок фіксації доказової інформації стороною обвинувачення.

43. Особливості фіксації доказової інформації стороною захисту, потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження.

44. Поняття, особливості, мета та способи перевірки доказів, суб'єкти, які її здійснюють. Перевірка доказів як необхідна умова формування їх сукупності.

45. Особливості участі слідчого судді та суду в збиранні та перевірці доказів.

46. Зміст та основні положення оцінки доказів. Суб'єкти, які її здійснюють, та правові наслідки оцінки ними доказів.

47. Внутрішнє переконання та його роль в оцінці доказів.

48. Оцінка належності доказів.

49. Правила оцінки допустимості доказів. Наслідки порушення норм законодавства України щодо визнання доказів допустимими.

50. Оцінка достовірності доказів та засоби її перевірки.

51. Оцінка сукупності доказів з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення.

52. Визнання доказів недопустимими як результат їх оцінки. Підстави визнання доказів недопустимими, їх класифікація.

53. Доктрина «плодів отруєного дерева», її практичне застосування.

54. Провокація вчинення злочину як підстава визнання доказів недопустимими. Критерії відмежування провокації вчинення злочину від негласної діяльності з його контролю.

55. Загальний порядок визнання доказів недопустимими. Визнання доказів недопустимими у разі встановлення очевидної недопустимості доказу. Наслідки визнання доказів недопустимими.

56. Суб'єкти прийняття процесуального рішення про визнання доказів недопустимими.

57. Показання, як процесуальне джерело доказів. Поняття показань, їх відмінність від пояснень.

58. Показання свідків, як процесуальне джерело доказів, їх предмет та значення. Перевірка та оцінка показань свідка. З'ясування достовірності показань свідка.

59. Особи, які не можуть бути допитані як свідки в кримінальному провадженні.

60. Особливості оцінки та перевірки показань неповнолітнього свідка.

61. Показання потерпілого, їх предмет, значення, перевірка та оцінка.

62. Показання експерта, їх предмет, особливості, значення, перевірка та оцінка.

63. Показання підозрюваного, підсудного, їх предмет, значення, перевірка і оцінка. Види показань підозрюваного, обвинуваченого. Визнання підозрюваним, обвинуваченим своєї вини, його вплив на диференціацію кримінальної процесуальної форми.

64. Сутність показань з чужих слів, особливості визнання їх допустимими як доказів.

65. Поняття, ознаки та види речових доказів. Речові докази в системі інших процесуальних джерел доказів. Процес формування речових доказів у кримінальному провадженні.

66. Електронна (цифрова) інформація, що має доказове значення: класифікація, особливості збирання та використання як речового доказу. Специфічні вимоги до формування «цифрових доказів».

67. Відмежування речових доказів від інших видів доказів: документів, додатків до протоколів слідчих (розшукових) дій, зразків для експертного дослідження.

68. Зберігання речових доказів. Обов'язки сторін щодо зберігання речових доказів. Зберігання речових доказів в суді.

69. Перевірка та оцінка речових доказів. Особливості дослідження «цифрових доказів» та оцінка їх ідентичності та автентичності.

70. Поняття документів у кримінальному провадженні, їх види, ознаки та вимоги, що висуваються до документів, як джерел доказів. Відмінність документів від інших джерел доказів.

71. Процесуальний порядок формування та зберігання документів, як джерел доказів, у кримінальному провадженні.

72. Перевірка та оцінка документів як доказів у кримінальному провадженні.

73. Особливості нормативного регулювання судово-експертної діяльності у кримінальному провадженні. Підстави для призначення експертизи у кримінальному провадженні. Випадки обов'язкового звернення до експерта для проведення експертизи.

74. Висновок експерта, як джерело доказів. Його предмет, значення, форма та зміст.

75. Перевірка та оцінка висновку експерта.

76. Особливості процесу доказування на етапі початку кримінального провадження.

77. Особливості використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій як доказів. Форми використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні.

78. Особливості використання результатів оперативно-розшукової діяльності як доказів.

79. Особливості здійснення доказової діяльності під час провадження щодо кримінальних проступків.

80. Процесуальні джерела доказів у кримінальних провадженнях про кримінальні проступки.

81. Особливості здійснення кримінального процесуального доказування при спеціальному кримінальному провадженні.

82. Доказування в судово-контрольних провадженнях під час досудового розслідування.

83. Особливості доказування під час розгляду слідчим суддею скарг на рішення, дії чи бездіяльність слідчого та прокурора.

84. Особливості доказування у провадженні щодо розгляду слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження.

85. Особливості доказування у провадженні щодо розгляду слідчим суддею клопотань про проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій.

86. Доказування під час провадження в суді першої інстанції. Реалізація засади змагальності сторін та свободи в поданні ними суду своїх доказів і у доведеності перед судом їх переконливості у суді першої інстанції.

87. Особливості доказування у судовому розгляді, який здійснюється за відсутності обвинуваченого (спеціальне досудове провадження).

88. Особливості здійснення доказової діяльності під час провадження на підставі угод.

89. Особливості здійснення кримінального процесуального доказування в суді присяжних.

90. Доказування у судових провадженнях з перегляду судових рішень. особливості доказування у суді апеляційної інстанції. Особливості доказування у суді касаційної інстанції.